ВЕСЕЛКА

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

THE RAINBOW

A CHILDREN'S MAGAZINE

РІК XIX ЛЮТИЙ 1972 Ч. 3 (210)

НАША ПОШТА

ВСІМ, ЩО ПРИВІТАЛИ НАС З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ І НОВИМ РОКОМ СКЛАДАЄМО ЩИРЕ СПАСИБІ — РЕДАКЦІЯ „ВЕСЕЛКИ"

Новацький рій „Метелики" з Вашинґтону, ДК. під проводом своєї сестрички Туні Кічоровської прислав „Веселці" Різдвяний і Новорічний привіт:

Відповідь Редакції: Дорогі „Метелики!" Щиро дякуємо за пам'ять та привіт! Вітаємо Вас з Новим Роком і бажаємо Вам гарних успіхів у новацькій праці!

Ірка Чепак, Ноттінґем, Англія, пише: Куди я хотіла б поїхати на вакації? На вакації я хотіла б поїхати на Україну. Там я хотіла б побачити місцевості, де мої батьки народилися. Я також хотіла б побачити, як виглядає українська земля — українські ріки, озера, гори і головні міста. Я хотіла б купатися в річках, ловити рибу вудкою або саком.

Відповідь Редакції: Дорога Ірко! Поїдь туди, як Україна стане вільною.

ДІТИ! ВІДНОВЛЯЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ „ВЕСЕЛКИ"!

ПРИЄДНУЙТЕ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!

Леся Козак з Торонто, Канада, прислала нам різдвяний віршик і святочні та новорічні побажання:

ЯЛИНКА

Ось у хаті, у куточку
Вже ялиночка стоїть,
Там високо на ялинці
Ясна зірка мерехтить.
Під ялинкою дарунки —
Книжка , зошит, олівець.
Це для вас, чемненькі діти,
Поклав Миколай Святець.

Дорога „Веселко"! Хочу Тобі побажати Веселих Свят і багато успіхів у Новому Році. Я придбала для Тебе нових передплатників — Павлуся та Христю Когут. Павлусь має п'ять років, ходить до англійського садочка, а Христя має три роки й ходить до українського садочка.

Леся Козак

Відповідь Редакції: Дорога Лесю! Дякуємо за побажання й гарного віршика та за приєднання нових передплатників.

СПРОСТУВАННЯ НЕДОГЛЯДУ

В дописі про „Виставку Дитячої Мистецької Творчости" в Ню Йорку, в рубриці „З дитячого життя" за січень 1972 р., на стор. 15-ій замість „виховна референтка 82-го Відділу СУА", має бути „виховна референтка 64-го Відділу СУА".

Просимо вибачити! — Редакція.

ВЕСЕЛКА THE RAINBOW
ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ КОЖНОГО ВІКУ

з кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода" заходами Українського Народного Союзу. Редагує Колеґія з членів Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді. Річна передплата становить у ЗСА — 4.00 дол., у інших країнах — рівновартість цієї суми. Ціна окремого числа — 40 центів. Ціна подвійного числа — 60 центів.

Обкладинка роботи Галини Титли.

"THE RAINBOW" — "VESELKA"
Published monthly, except June to September Bi monthly at Jersey City, New Jersey
81-83 Grand Street — Jersey City, N.J. 07303
Subscription $4.00 per year.
Entered as Second Class at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
Іван Брикович — Зимові розваги.

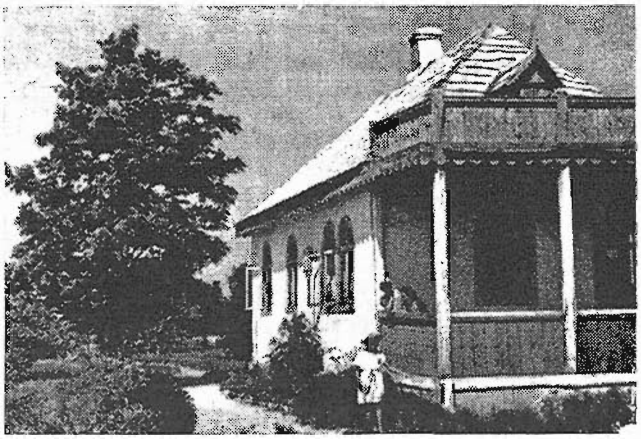
ПРО МАЛЕНЬКУ ДІВЧИНКУ, ЩО СЛАВНОЮ СТАЛА...

Л. Українка 12-річною дівчинкою.

Була отака мала дівчинка, що замість плакати — сміялася. От бувало — впаде, вдариться, біль аж до серця доходить, а вона — встає, та ще й усміхалася. Отака була горда і змалечку завзята!

Чи бувають і інші такі горді й тверді дівчатка та хлопчики, що замість плакати — сміються? Може й є — треба б хіба розпитувати. А може й між вами є такі завзятущі та горді? Покищо знаємо тільки про одну таку горду дівчинку — звалася вона Лариса, а кликали її Леся. Народилася оця дівчинка у місяці лютому 1871 року в Україні, в місті Звягелі (тепер називають це місто Новгород Волинський). Виростала весела та жвава щебетуха, любила багато співати, із своїм старшим братіком Михайлом часто танцювала „козачка", молодшим сестричкам Ользі та Ізидорі шила одежу для ляльок, навчилася гарно вишивати, своїй матусі завжди рада була допомагати.

Дім-Музей Лесі Українки в Колодяжному.

А й розумниця була Леся — вже в чотири роки вміла добре читати, а в шість років уже й листи писала. Стала вчитися грати на фортепіяні, але нежданно скоїлося велике лихо: Леся захворіла на туберкульозу костей. Почалися болі в руці і пальцях — Леся не могла більше грати. Недуга ніколи вже не залишала Лесі — мучила її все життя. Мусіла вона їздити в теплі краї — до Єгипту, Італії, на Кавказ, у Крим, у гори Карпати, щоб там лікувати свою хворобу. Часто бувало так, що довгі місяці мусіла лежати в ліжку.

Л. Українка в дорослому віці

Леся ніколи не ходила до школи, але ввесь час пильно вчилася, постійно читала, і так здобула велику освіту. Знала прекрасно не тільки рідну українську мову, а вивчила одинадцять різних мов, вивчила історію України та світову історію, літературу, філософію та культуру. Жила Леся в той час, коли її рідну Україну поневолювали московські царі, заборонили українську мову і книжку, а свідомих українців арештували та саджали в тюрми. Отак московський уряд арештував і заслав у далекий холодний Сибір Лесину тітку Олену, рідну батькову сестру. Під враженням болючої вістки Леся написала вірш про свою тітку і назвала його „Надія". Лесі було тоді всього 12 років. Лесина мати побачила, що в Лесі літературний хист і стала дбати про його розвиток.

Через рік, 1884 року в часописі „Зоря" появився друком вірш „Конвалія". Часопис виходив у Львові, в Галичині, що була під австрійською владою і де можна було видавати українські книжки та часописи. Під віршем був підпис — скромне дитяче ймення Леся, а поруч — Українка.

Ніхто й не знав, що віршик написала невелика дівчинка, всього 13-ти років, та й ніхто не знав, що з цієї дівчинки виросте велика й славна українська письменниця.

А ота Леся Українка — це ж і є ота дівчинка із Звягеля, що замість плакати — сміялася. Українка — це її прибране літературне ймення і цим ім'ям вона змалку виявила свою любов до рідного народу, рідної землі України.

З того часу віршики Лесі Українки стали щораз частіше появлятися друком і в „Зорі", і в дитячому журналі „Дзвінок" у Львові. В 1892 році появилася перша збірка її поезій „На крилах пісень", а далі стали появлятися інші її твори — поеми та п'єси для театру, поезії та оповідання.

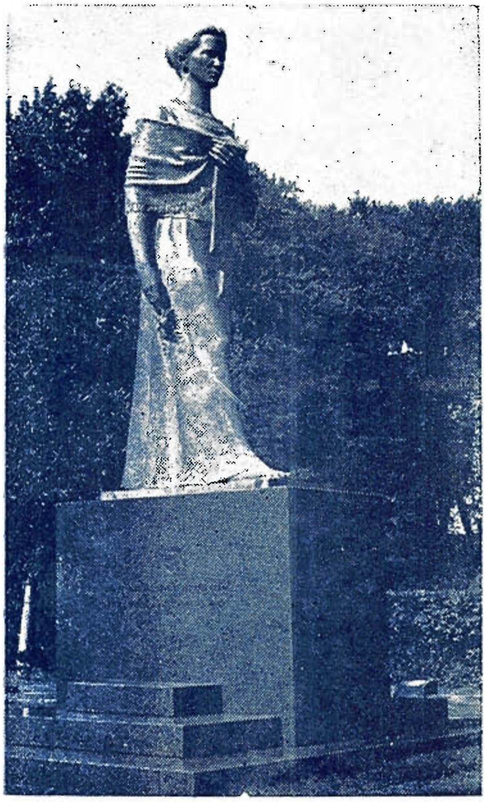
По всій Україні стало відоме ім'я й твори отієї недавно ще малої й незнаної дівчинки, що

змалку була отака завзята та тверда вдачею. І хоч змалку важко хворіла, але сильна й невгнута була своєю душею. У своїх творах закликає Леся бути сміливими й заззятими. Навчає, що „сором хилитися, долі коритися", сором плакати й нарікати і сором гнутися перед ворогами України. До ворогів України вона ставилась з погордою і ненавистю, бо знала, що не можна любити неправди, зла й знущань. Хто любить Бога, той не може любити злого духа — диявола, а мусить ненавидіти його і боротися з ним. Хто любить рідний нарід і рідну землю, той не може любити ворога.

Багато великих творів написала Леся Українка — найкращий, це казка-феєрія „Лісова пісня" — про чарівну красу української природи. Написала також драматичний твір „Бояриня", в якому змальовує нещасне життя українки, що опинилася на Московщині і там загибала, мов та квітка без рідної землі й рідного повітря. Писала теж Леся вірші й казки для українських дітей — „Біда навчить", „Лілея", „Казка про Оха чародія" і багато інших. Вони були друковані в „Веселці".

Твори Лесі Українки перекладають на інші мови — недавно появилися її поезії і драматичні твори англійською мовою. На честь Лесі Українки побудовано в Клівленді пам'ятник.

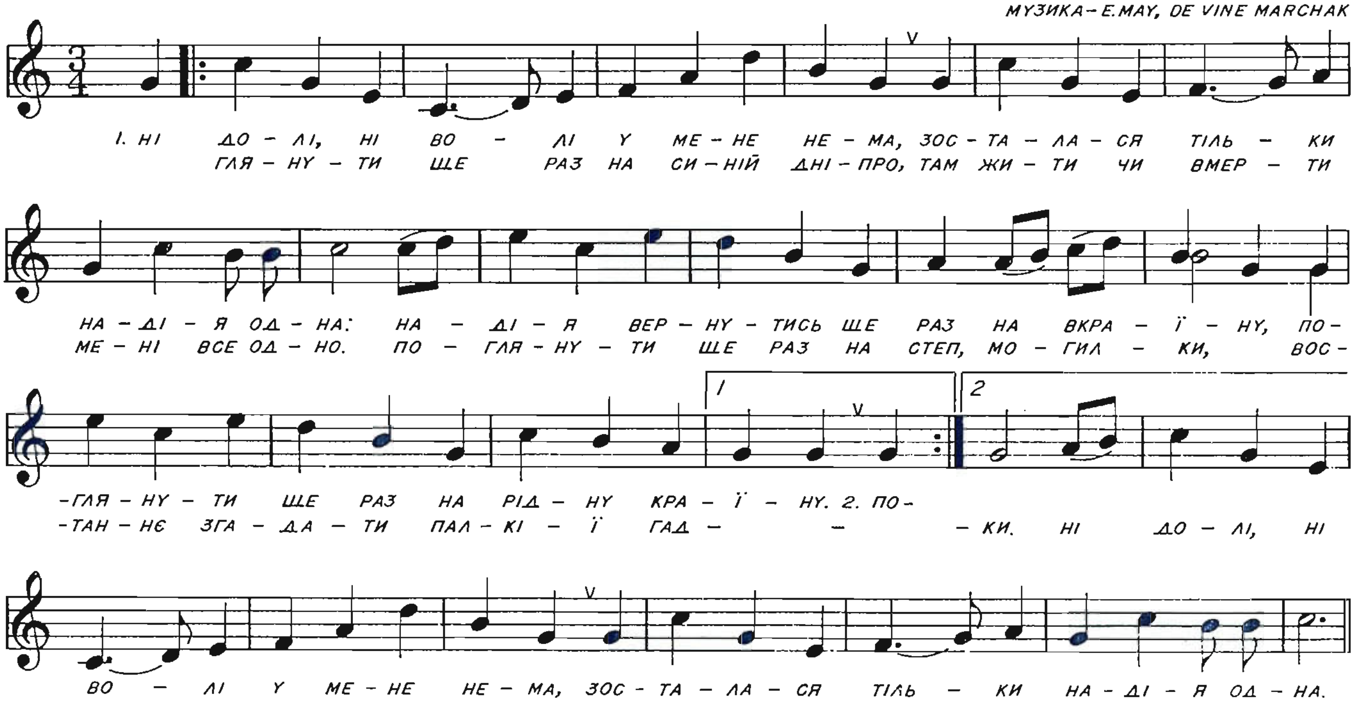
Прожила Леся Українка недовго — всього 42 роки, але твори її житимуть вічно в серцях і душах українського народу. У 1971 році — у сторіччя народження отієї маленької дівчинки, що славною стала — ввесь український нарід вшанував письменницю окремими святкуваннями. *Б.Д.*

Пам'ятник Лесі Українці в Клівленді.

НІ ДОЛІ, НІ ВОЛІ

СЛОВА — ЛЕСЯ УКРАЇНКА
МУЗИКА — E. MAY, DE VINE MARCHAK

Роман ЗАВАДОВИЧ

Ілюстрації Галини МАЗЕПИ

ЯК ЗАЙЧИК КУМОВІ ВІДПЛАТИВСЯ

Був собі зайчик Пострибайло і мав він кума, ведмедя Порикайла. Доки було літо, то Порикайло по лісі ходив, а Пострибайло по полі стрибав.

Та прийшла зима з морозами скрипучими, зі снігами сипучими, з холодними вітрами. Ведмідь завчасу заховався в свою затишну ґавру, а заєць так змерз під межею, що зуб на зуба скаче.

— „Куди б мені піти погрітися?" — думає Пострибайло.

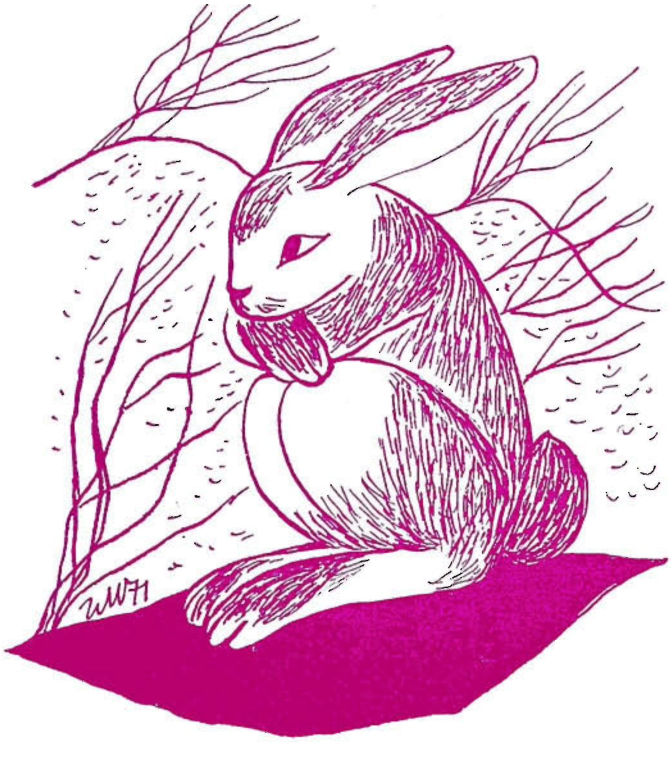
Нагадав собі кума Порикайла. У кого ж просити порятунку, як не в кума?

Побіг зайчик до лісу, підходить до ведмежої ґаври.

Спить Порикайло, заривши у сухе листя. Добре йому: поламані вітрами стовбури і вирване з землі коріння заступили його від снігу і від вітру.

— Куме, змилуйся, пусти погрітися! — просить зайчик.

— Нема в мене місця! — відповідає ведмідь, сердитий, що йому сон перебивають. — Іди до когось іншого!

Посумнів зайчик, бачить, що не погріється, побіг з горя лісами-полями, а з його очей котилися сльози і замерзали на землі блискучими горошинками. Таки довелося ночувати під межею, в сніговій ямці — та й не одну ніч...

Аж одного ранку, десь так під кінець зими, галас-гук понісся лісами. Коні ржуть, собаки гавкають, люди вигукують. Облава іде, ловці на дикого звіра полюють.

Стоїть дибки зайчик Пострибайло під скелею в лісі, прислухається-придивляється, звідки небезпека наближається.

Тріщить молода ялина, аж гомін лісом іде. То біжить ведмідь Порикайло, втікає від лиха, шукає порятунку.

Побачив зайчика — мерщій гукає:

— Рятуй, кумочку, рятуй, бо пропадаю!

А сам підбіг до стрімкої скелі, що стіною стоїть серед лісу. Бачить, що далі нікуди тікати, заліз у якусь заглибину і притаївся. Та яка в заглибині схованка?

Зайці з роду не відважні, і вся їх оборона у швидких скоках. Але Пострибайло подумав собі, що кого як кого, але кума треба порятувати.

Кинувся зайчик з-під скелі, став по снігу танцювати-вистрибувати, ведмедеві сліди затирати. Ось і гончі собаки показалися між деревами. Побачили зайця та й кинулись до нього. Ось-ось спіймають його...

Але Пострибайло не тільки сміливий, а й розумний зайчик. Втікає в другий бік від ведмежої схованки, заманює собак за собою і все далі й далі відводить їх від невдячного кума. А як відвів уже досить далеко, то скочив з берега в потік, прокрався поза лозами і зник собакам з очей.

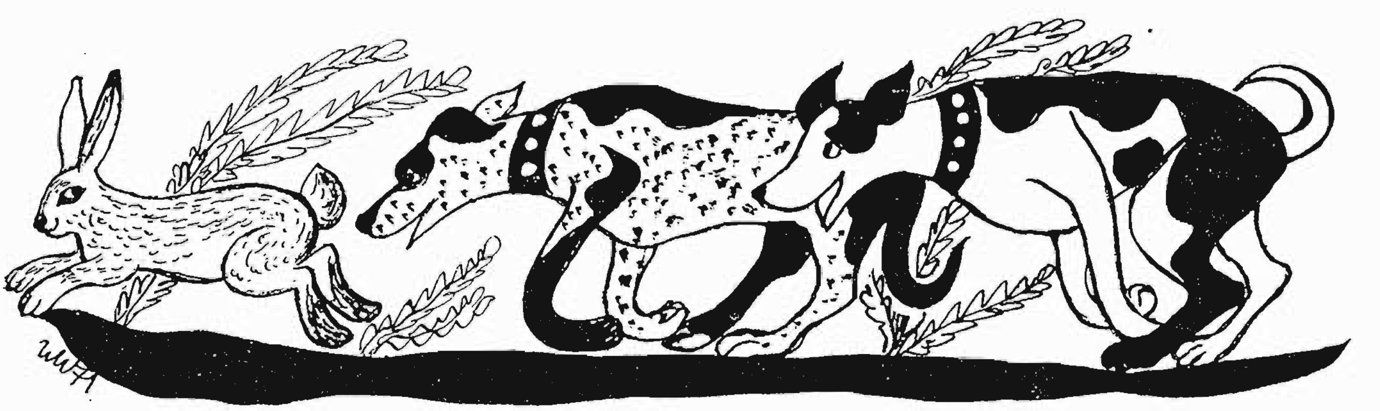
З соромом верталися собаки, втомлені полюванням, до ловців. З полегшенням віддалювався тим часом ведмідь Порикайло густим лісом все далі й далі від облави. Пригадав собі, як не пустив зайчика погрітися до своєї хати, і так йому стало ніяково, аж сам на себе розсердився.

А зайчик Пострибайло, захекавшись трохи від бігу, сидів на узліссі, і було йому легко та весело на серці:

— Отак, куме, добром за зло відплачуються порядні люди!
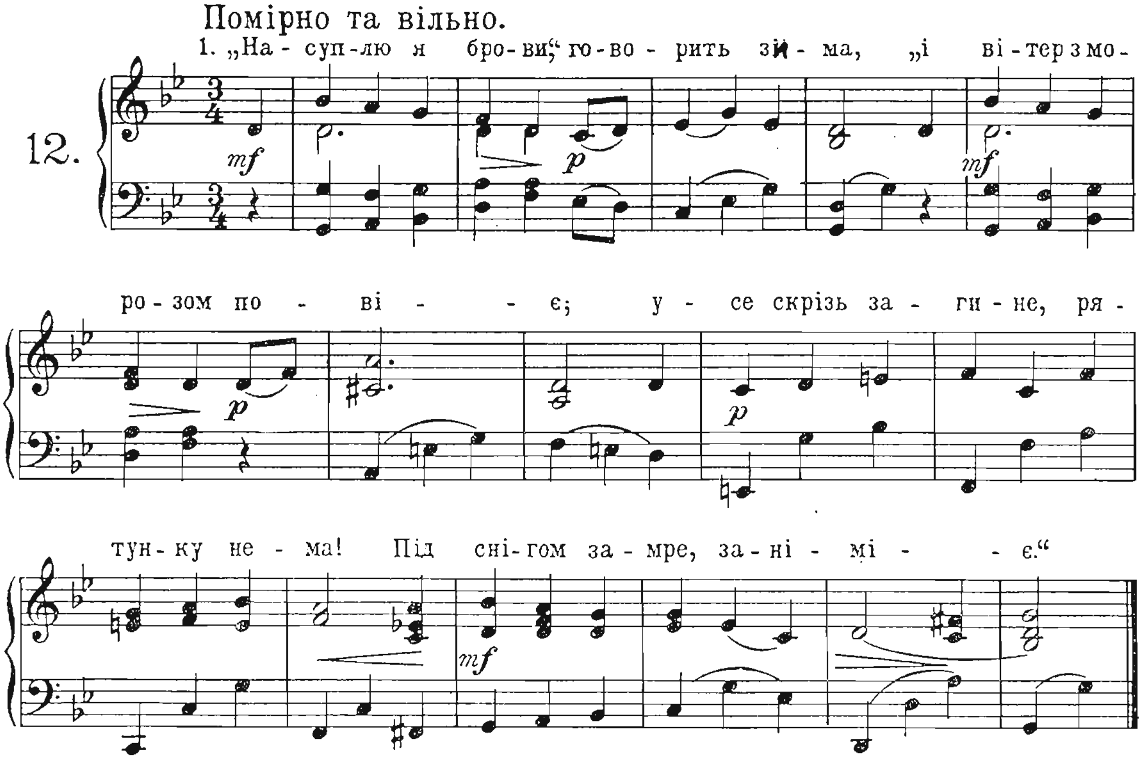
Пояснення-словничок: кум — godfather of one's child or friend; ґавра — ведмеже лігво (lair, den); межа — furrow between two fields; стовбур — trunk, stem; облава (на звірів) — battue, beating up; ялина або ялиця — fir-tree; стрімкий — steepy; заглибина — hollow, cavity; гончі собаки — гончаки, мисливські пси (hunting dogs); лоза — кущ з породи верб (osier); захекатись — засапатись (to be short of breath).

Спиридон ЧЕРКАСЕНКО *Музика: Юрій ГАЙ*

ЗИМА Й ВЕСНА

12.

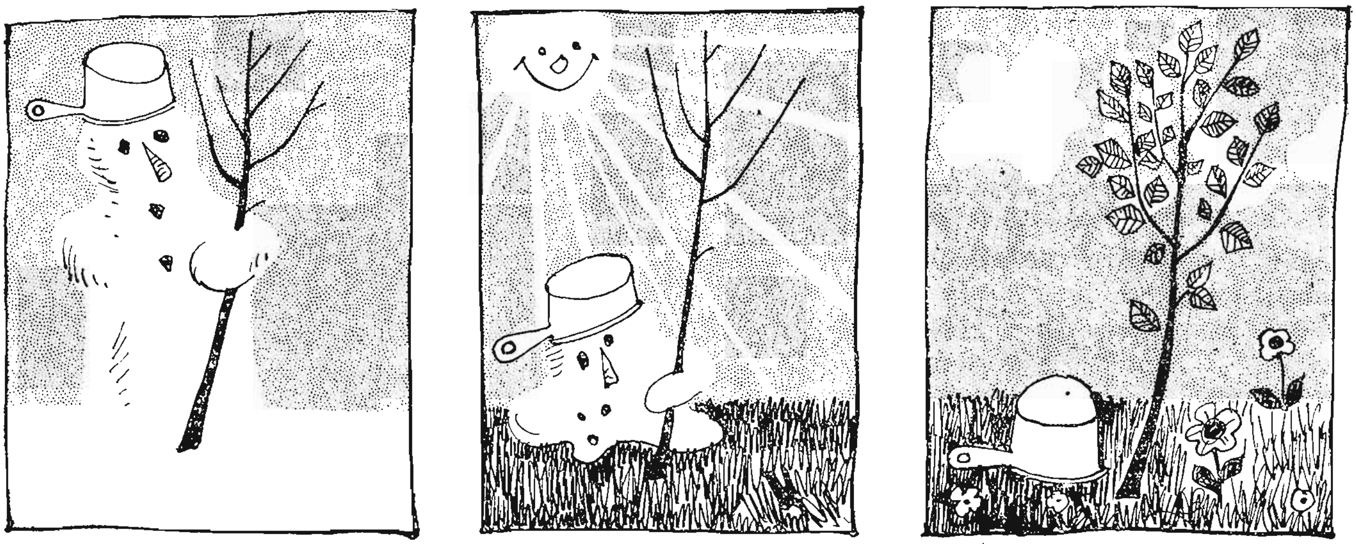

Насуплю я брови — говорить зима —
I вітер з морозом повіє;
Усе скрізь загине, рятунку нема,
Під снігом завмре, занімiє.

А я засміюся — весна відмовля —
I сонце пекуче засяє;
Прокинуться луки, ліси і поля,
Усе зацвіте, заспіває.

НАПИШІТЬ ДО „ВЕСЕЛКИ" ПРО ОТОГО СНІГОВОГО ДІДА Й ЙОГО ВЕРБОВУ ПАЛИЦЮ

(Ілюстрація Юрія Козака)

Роман ЗАВАДОВИЧ *Ілюстрація Івана БРИКОВИЧА*

ЗАЙЧИК-ЛЕЩЕТАР

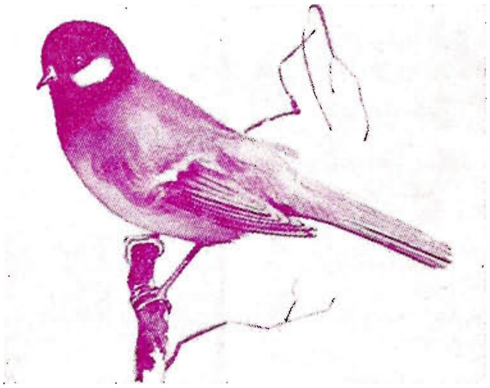
По біленькому сніжку
Їде зайчик в кожушку —
Із горбка з'їжджає в яр
Славний зайчик-лещетар.
Хто з вас штуку утне,
Зайченятко здожене?

Катерина ПЕРЕЛІСНА

СИНИЧКА

Пінь-пінь-піть! Пінь-пінь-піть!
Скільки снігу скрізь лежить!
Снігу, снігу на гілках —
Не дістать мені комах!

Пінь-пінь-чірр! Пінь-пінь-чірр;
Киньте крихітку у двір,
Я весною ваш садок
Обберу від комашок!

Крихітка — маленький шматочок хліба (a little bit); оббирати — обчищати (to clean out).

Слова: Роман ЗАВАДОВИЧ

Ілюстрації: Петро ХОЛОДНИЙ

ГОЦА ДРАЛА

Невеличка Гоца Драла
Завжди добре серце мала.

В хатку ґномика прийшла,
Наварила, напекла.

— От, тепер ти, ґномцю мій,
Схочеш їсти — підігрій!

— О, спасибі, Гоцо Драло,
За печеню, борщик з салом!

Попрощала Гоца ґнома
І вернулася додому.

Ґномик лещата узяв,
Цілий день, мов птах, літав.

Ввечері вернувсь голодний —
Витримати вже не годний.

Їжу став підігрівати
Та й заснув посеред хати.

Борщ кипів і парував,
Аж порожній горщик став . . .

Та й печенька, мов здуріла,
На череп'я вся згоріла.

Пробудився лещатар,
Чує в хаті дим і згар.

Глип в горнець голодний ґном,
Та побачив — тільки дно.

ЗАЙЧИК-ПОБІГАЙЧИК

ТЯЖКА ПОРА

Минуло літо, вже й осінь скінчилася. З поля та з городів забрали все, що сіяли та садили, стало там зовсім пусто. Навіть трава й листя жовкли, в'янули й сохли. Трудно гуртом знаходити їжу, тож дружня заяча родина розбилася. Розбіглись, і кожний дбав про себе.

Ночі стали холодні. Вже не можна було, як улітку, під кущиком переспати. Треба було шукати якогось теплого захисту або тяжко терпіти від холоду. Та пощастило зайчикові знайти собі захисток.

Вже який був спритний Зайчик-Побігайчик, але і йому тяжко доводилося жити.

СУД МИШАЧОГО ПСА

Іде Зайчик-Побігайчик, бачить — щілина в скелі, саме така, що ледве туди протиснутись. Послухав — нікого там не чути. Обережно просунув голову, потім увесь заліз — аж там м'яке й тепле кубельце, вистелене мохом та пір'ям. Після холоду та всякої невигоди Зайчик-Побігайчик розлігся, угрівся добре й почув себе щасливим. Минув день, другий. Зайчик вилежувався в теплому сховку, вибігаючи лише попоїсти та напитись. Уже думав і на зиму тут окублитися, аж ось одного ранку з'явився до заячого сховку якийсь птах. Коли побачив там зайця, так почав його виганяти:

— Це моє кубло, геть звідсіля!

Зайчик-Побігайчик сперечається:

— Я тут уже давно живу! Хто може виганяти мене з хати?

— Ну, коли так, — каже птах, — то нехай нас суд розсудить!

Через кілька день прийшов птах знову та й каже до Зайчика-Побігайчика:

— Я знайшов одного богобоязливого діда. Він нас розсудить.

— А хто ж він такий? — питає зайчик.

— Це пустельник, що цілісінький день постить та молиться Богу. Попереду він був мишачим псом, але тепер уже не проливає крови, годується лише корінням та травичкою і п'є саму воду.

— Та це ж кіт! — каже Зайчик-Побігайчик. — Ні, на його суд я не здамся!

Але птах напосідав на зайчика аж доти, поки той пішов з ним разом. Приходять вони до дикого кота. Він грівся на сонечку перед своєю домівкою, а як угледів їх, то

побіг у хату, надів підрясник, став навколішки і почав молитися Богу. Підійшли до нього й попросили, щоб вислухав справу і розсудив їх.

— Діти мої! — промовив солодко мишачий пес і побожно закотив очі під лоба. — Я вже старий, погано бачу, зле чую. Підійдіть ближче та говоріть голосніше!

Птах приступив ближче, а Зайчик-Побігайчик таки не дуже вірив мишачому псові й держався віддалеки. Та тільки но почав птах розповідати справу побожному пустельникові над самим його вухом, як той пустельник хап його лапою!

Побачив це Зайчик-Побігайчик та й навтіки! Вже він і до своєї скелі не заглядав, бо птах усе розповів мишачому псові — і де вона, і як увійти туди; то можливо, що пустельник таки захоче туди завітати.

ЗИМА

Позбувся Зайчик-Побігайчик теплої домівки, а тим часом настала справжня зима — з холодом, з морозами й завірюхами.

Сидить зайчик на морозі,
А мороз аж тисне,
Воно ж, бідне зайченятко,
Навіть ані писне.
Лапки, вушка задубіли,
В жилах кров холоне,
Воно ж, бідне зайченятко,
Тільки тихо стогне.

Ось лісок. Там рух, пожива
В лісовій громаді.
Так би й скочив! Та як можна?
Вовк там на заваді.
Яць трясеться, скулив вушка,
Не дріма лиш око —
Мерзне бідне зайченятко
В полі одиноко.

Знайти їжу стало ще трудніше. Хоч як собак та людей лякався, та з голоду насмілювавсь і заходив у садочки, де обгризав кору з молодих яблунь та груш. Пам'ятав, як люди сердяться за таку роботу, і знав добре, що не простять вони тої шкоди зайцям. Алеж не було чого їсти . . .

(Продовження буде)

Пояснення-словничок: к у б е л ь ц е, здрібніле від к у б л о — гніздо, гніздечко, домівка (nest, dwelling, den); б о г о б о я з л и в и й — побожний (God-fearing, religious, devout); п у с т е л ь н и к — hermit, anachoret; у г л е д і т и — побачити; п і д р я с н и к — частина священичого одягу (cassock, long coat); н а в т і к и — to run away; з а в і т а т и — навідатися (to visit, to come).

Катерина ПЕРЕЛІСНА

БАБИН НІС

(Ілюстрація Юрія Козака)

Біля ґанку під будинком
Стала баба снігова:
Ноги в подраних патинках,
У перуці голова.

Руки в жовтих рукавицях,
На руці ціпок повис.
На плечі присіла киця,
Розглядає бабин ніс.

Ніс — картопелька печена,
Хоч без масла, та дарма!
Киця й витягла, нечема, —
Й носа в баби вже нема!

П а т и н к и — виступці, капці (slippers) **ц і п о к** — костур, кийок (stick, cudgel); **н е ч е м а** — нечемна людина або тварина.

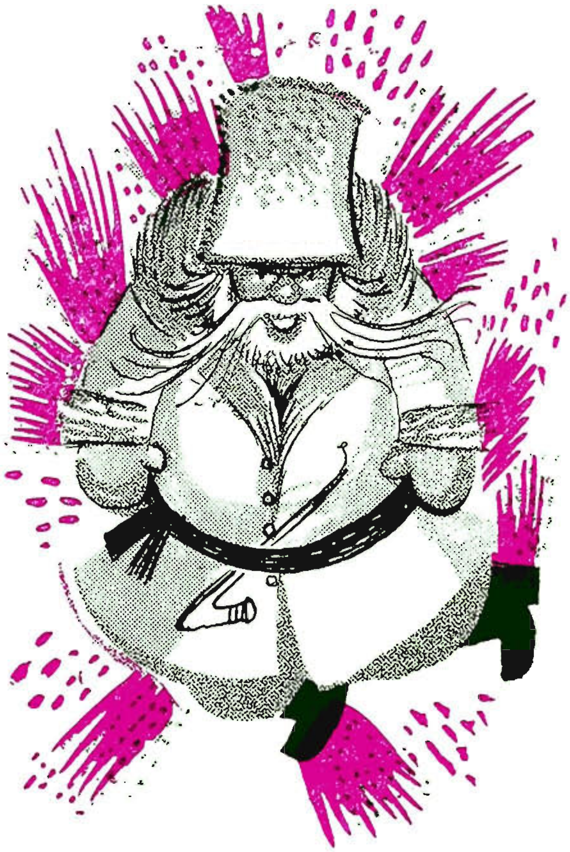
ДІТИ! ЧИ ВИ ВЖЕ ВІДНОВИЛИ ПЕРЕДПЛАТУ? ЯКЩО НІ — ЗРОБІТЬ ЦЕ НЕГАЙНО!

Катерина ПЕРЕЛІСНА

ВІДЧЕПИСЯ!

(Ілюстрація Едварда Козака)

Причепився морозенко
Та й щипає помаленьку:
Ручки, ніжки вже щемлять,
Щічки з холоду горять.

Та ще носик чих та чих!
Бо замерз він більше всіх.
Відчепися ж ти, морозе,
Бо течуть вже в мене сльози!

Щеміти — прикро боліти (to pinch); щічка — мала щока (cheek).

Сміймось!

САНКИ

— Павлику, чому ти не даєш санок братчикові? — питається мама.

— Як не даю? Завжди, як з'їду санками згори, то даю йому витягти на гору! — відповідає Павлик.

Галина ЧОРНОБИЦЬКА

ЧИ ВИНЕН КОТИК?

(Ілюстрація З. Онишкевича)

Той пустун,
жартун Воркотик,
наш малий сіренький котик
заховався аж під ліжечко,
пазурками дряпав книжечку.

Пазурками
дряпав
книжечку?!

Отакий поганий котик!

Ну, а хто ж
поклав ту книжечку
не на столик,
а під ліжечко?

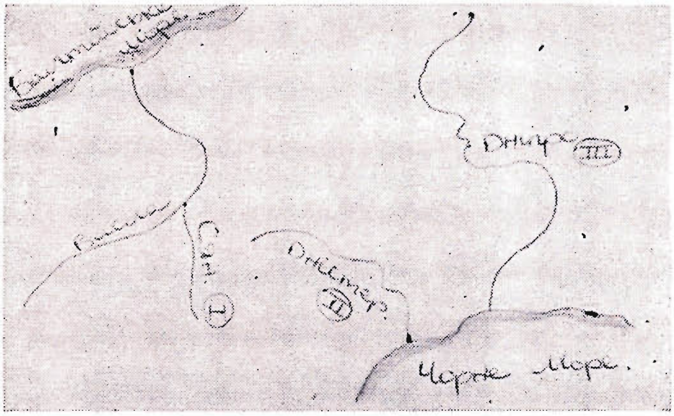
А чи винен сірий котик?

То чиїсь
недбалі ручки
ждуть научки!

Ждуть научки!

Листування

Оля **М а р ч а к** з Волвергемптону, Англія, прислала розв'язку завдання відшукати назви рік в числі „Веселки" за липень - серпень м. р. і написала такого листа: Дорога „Веселко"! Я, Оля Марчак, маю 15 років. Дуже люблю читати „Веселку", яку передплачує мій тато. Так само читають її й мої сестри — Анна й Катруся. Ми розв'язали завдання віднайти назви рік у реченнях. Ось вони:

Ріка **С я н** пливе з півдня на північний захід, впадає до Висли і разом з нею пливе до Балтійського моря. Ріка **Д н і с т е р** пливе з заходу на південний схід і впадає в Чорне море. Ріка **Д н і п р о**, найбільша ріка України, пливе з півночі на південь і впадає в Чорне море.

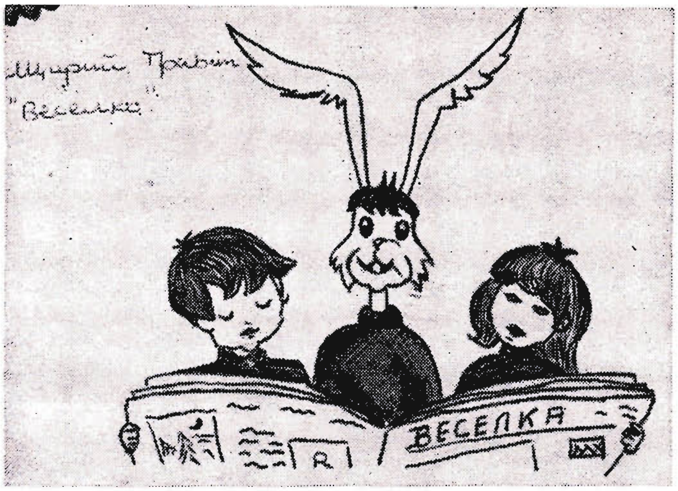
Цього року відзнакою нашого пластового табору „Верховина" був герб Карпатської України.

Оля Марчак прислала „Веселці" привіт не тільки від себе, а й від Пластової Станиці у Волвергемптоні.

Пластова Станиця в Волвергемптоні.

Ось цей привіт: Дорога „Веселко"! Всі пластові новаки й юнаки вітають Тебе, бо Ти в нас одна. Ми Тебе дуже любимо. Мій тато нарисував Тебе ось так:

А ще прислала нам Оля Марчак ноти-мелодію, яку скомпонувала її мама. Оля пише: Цю мелодію скомпонувала наша мама до слів першого вірша Л. Українки „Надія", що був надрукований у „Веселці". Ми вже кілька разів співали цей вірш. І цього року, як поїдемо до пластового табору, будемо цей вірш співати. Щирий привіт!

Відповідь **Р е д а к ц і ї**: Дорога Олю! Дякуємо Тобі за листа, за привіт від Пластової Станиці та за малюнок Твого тата й ноти-мелодію, що її уклала Твоя мама. Ноти містимо на іншому місці у „Веселці". Вітаємо щиро й бажаємо Тобі, Твоїй Родині та пластунам Волвергемптонської Станиці всього добра й успіхів у праці!

Дорога Веселко!

Я дуже люблю читати Твої віршики й байки. Посилаю Тобі Червону Шапочку і інші рисунки.

Арета **Г а р а с и м ч у к** 7 літ.

Відповідь **Р е д а к ц і ї**: Дорога Аретко! Дякуємо Тобі за листа й малючки. „Червону Шапочку" репродукуємо в „Веселці". Привіт!

З дитячого життя

ШКОЛА УКРАЇНОЗНАВСТВА В НОТТІНҐЕМІ ПРИЙНЯЛА ЛЕСИНЕ ІМ'Я

У неділю 5-го грудня 1971 р. Школа Українознавства в Ноттінґемі, Англія, на 16-му році своєї діяльности з нагоди закінчення ювілейного року Лесі Українки на окремому пописі цілої школи прийняла назву „Школа Українознавства ім. Лесі Українки в Ноттінґемі".

На світлині учителька п-ні Марія Гавришко-Бджола на тлі цілої школи читає доповідь про дитячі роки Лесі Українки.

Програма попису вийшла дуже вдало. Всі діти під диригентурою п. Остапа Пицка відспівали пісню на слова Лесі Українки „Стояла я і слухала весну". Управитель школи п. Д. Фещур відкрив попис, підкреслюючи, що це гарний букет квіток у вінку святкувань Лесі Українки в Ноттінґемі. Їх святкували молоді сумівці, старше громадянство, а тепер школа. Учителька пані Марія Бджола відчитала реферат про дитинство Лесі Українки. Вона сказала, що дитинство дуже важливе в житті кожної людини, бо воно „відзивається" в дорослому віці.

Управитель школи прочитав привітання з приводу „христин" школи від голови Спілки Українських Учителів і Виховників п. Б. Шкандрія та інспектора на середню Англію п. К. Роснецького.

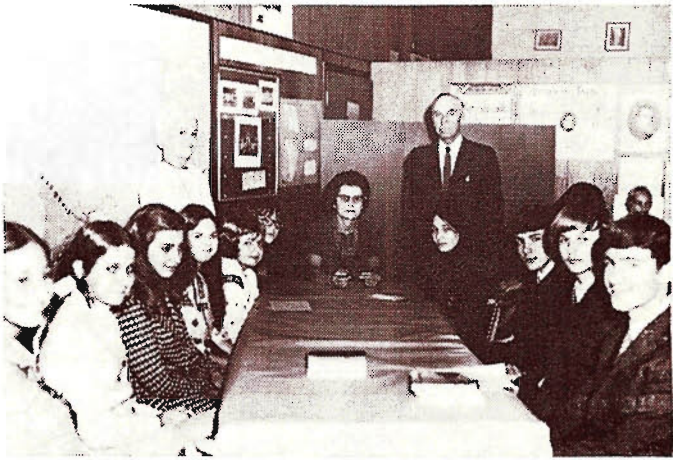
Вся школа відспівала Лесину пісню „Чи є кращі між квітками та над веснянії". На тлі цієї пісні Стефка Мицко виголосила Лесин вірш „До натури". Лярина Верхола прекрасно продеклямувала вірш „В магазині квіток". Леся Захарко, Ірка Чепак і Мар'яна Джус продеклямували вірш „Красо України Подолля". Марія Комар і Олесь Стасів виголосили по ролях вірш „Мамо, іде вже зима". Одна кляса з учителькою Іриною Гложик виголосили спільно вірш „Місяць яснесенький". Ірка Гуменюк продеклямувала вірш „Тішся, дитино", а ціла школа хором відспівала „Чи пам'ятаєш ту казку-дивницю?" Брат і сестричка Оля та Іван Ґули виголосили вірш „Вишеньки", терцет сестер Оксана, Галя і Слава Яєчник відспівали „Вечірню годину". Управитель школи відчитав акт названня школи Лесиним ім'ям. На закінчення ціла школа продеклямувала спеціяльно написаний вірш „Сьогодні в нас велике свято".

Це велике дитяче свято закінчено співом національного гимну.

М. Джус

ЗУСТРІЧ ДІТЕЙ З ПИСЬМЕННИЦЕЮ ОЛЬГОЮ МАК

14-го листопада 1971 р. загостила до нашої Рідної Школи ім. Тараса Шевченка в Етобіко, Канада, письменниця Ольга Мак. Вона живе тепер в Торонто. В нашій школі є Гурток Книголюбів. Маємо свою Управу. Всіх членів є 12. Першою більшою книжкою, яку ми прочитали, був „Бог Вогню" Ольги Мак.

Зустріч з письменницею О. Мак. Сидять зліва: Петруся Боєчко, Богданка Боєчко, Лариса Коструба, Іруся Гринчук, Іруся Гоянюк, Роксоляна Александер. Посередині сидить авторка „Бога Вогню" О. Мак. Сидять справа: Лев Стельмах, Олег Романюк, Ярослав Калин, Маруся Литвак. Позаду сидять кольпортери: Маруся Карп'юк; не видно Христі Малащук і Тараса Остап'юка. Стоять: директор Рідної Школи п-ні Марія Малащук й учитель української мови й літератури п. Яків Козловський.

На сходинах нашого гуртка директорка Рідної Школи п. Марія Малащук сказала нам, що запросить до нашої школи авторку цієї чудової повісти. Ми всі раділи і пильно приготовлялися до зустрічі.

Ми засипали нашу гостю питаннями на тему прочитаного. Пані Мак цікаво все нам розповідала. Нас цікавило багато: герой Данко Сокіл, племена, їх вірування, життя . . .

Після того О. Мак прочитала нам уривок з ще не друкованої повісти для молоді. Перед нашими очима ставали як живі дійові особи, описи природи. Ми всі захоплено слухали.

Голова гуртка Левко Стельмах подякував пані Мак за відвідини і вказав на високі моральні вартості героя „Бог Вогню" Данка Сокола.

КУТОК ЮНИХ АВТОРІВ

ЦИГАН

Наше лошатко щотижня ставало більшим, міцнішало, росло. Я ще пригадую, як воно прийшло на світ: з трудом ставало на ноги, хиталося, мов від вітру, і тремтіло, стоячи на своїх тоненьких ногах. Було чорне, як крук, і ми назвали його Циганом. Він виглядає тепер дуже гарно: має ніжки білі до колін, ніби носить білі панчішки, а на лобику — білу зірку. Йому вже тепер сім місяців.

Циган мудрий маленький коник. Він дуже звик до мене, до тата й мами. Навчився їсти з моїх рук і ходить або й бігає за мною, як песик. Його мама знала, що я нічого злого її малесенькому синкові не зроблю, і спокійно дивилась на наші з ним розваги.

Одного дня моя мама пішла до крамниці щось купити, бо я себе трохи недобре почувала. Я лягла на своє ліжко й почала дрімати. Мами довгенько не було. Нарешті почулися на порозі кроки, і я заспокоїлась, поринувши знов у дрімоту. Раптом якийсь дивний дотик залоскотав мою шию. Я обернулась і ахнула від здивування: біля ліжка стояло моє лошатко, мій Циган. Я забула зачинити в парканчику дверцята, і він прийшов шукати мене в хаті, ніби хотів запитати про моє здоров'я. А може й ще чого? Того ранку я забула дати йому ласощів уранці по сніданку: хліба, моркви або й цукерку. А цукерки він дуже любив. То він і знайшов мене в хаті.

У цю хвилину мама повернулася з крамниці. Від здивування сплеснула руками і сказала з докором: „Ну, як це можна, щоб коней до хати пускати!" Я пояснила мамі, що сталося, і ми обидві почали сміятися. За кілька хвилин, давши Циганові в подяку за відвідини шматочок хліба, я випровадила його з хати.

Арета Підгородецька,
учениця 7-ої кляси Нюпортської
Рідної Школи в Австралії

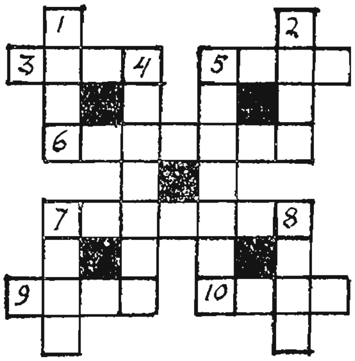
Ми були щасливі, що почули багато цікавого про Україну та про Бразилію, де довго проживала письменниця. Ми придбали її твори: „Чудасій", „Проти переконань" і „Жаїра".

Роксоляна Александер
уч. 7-ої кл. Рідної Школи
ім. Т. Шевченка

РОЗГАДАЙМО!

ХРЕСТИКІВКА

(Уклала А. Дичка)

По горизонталі:

3. Троє співаків чи музик.
5. Кінцівка нашого тіла.
6. Українська річка.
7. Великий князь Київський.
9. Тепла пора року.
10. Частина світу.

По вертикалі:

1. Перехід через річку.
2. Батько князя Святослава.
4. Ріка в Південній Америці.
5. А зовуть її — „Полтавка".
7. Дерево, згадуване в українських піснях.
8. Інакше — зразок.

НЕЗВИЧАЙНІ АКТОРИ

Не живі, а — живуть,
Всі їм браво б'ють.
У театрі виступають,
Всіх тут забавляють.

ЩО ЦЕ?

Маю роги, маю пір'я,
Хоч ні птиця, ані звір я.
В ліжку ви мене шукайте.
Хто я? Швидко відгадайте!

РОЗГАДКА загадки „МАГІЧНИЙ КВАДРАТ" у числі „Веселки" за СІЧЕНЬ ц. р.: 1. Остап. 2. Свати. 3. Тарас. 4. Атака. 5. Писар.

Сценарій і текст: Р. ЗАВАДОВИЧ
Scenario and story: R. ZAVADOVYCH

Ілюстрації: П. ХОЛОДНИЙ
Illustrations: P. CHOLODNY

БОГДАН-СІЧОВИЙ СТРІЛЕЦЬ
ІСТОРИЧНА КАЗКА

UKRAINIAN TALE
BOHDAN-SICHOVY STRILETS

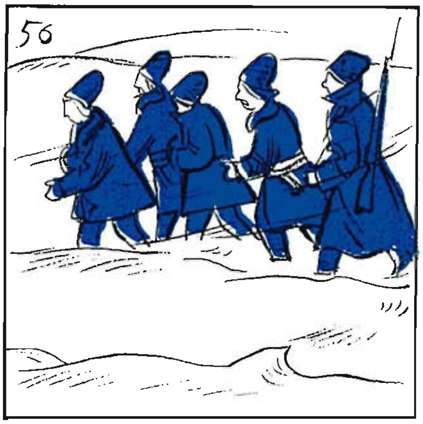
РОЗДІЛ VI: ПІД ЗАСЛОНОЮ ЗАМЕТІЛІ

CHAPTER VI: UNDER THE COVER OF THE SNOWSTORM

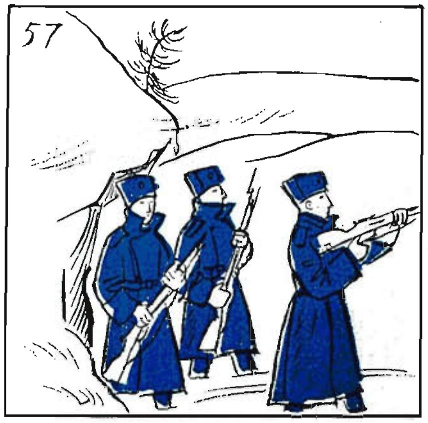
За селом сторожила московська застава з трьох солдатів.

An outpost of three Russian sentries kept watch on the outskirts of the village.

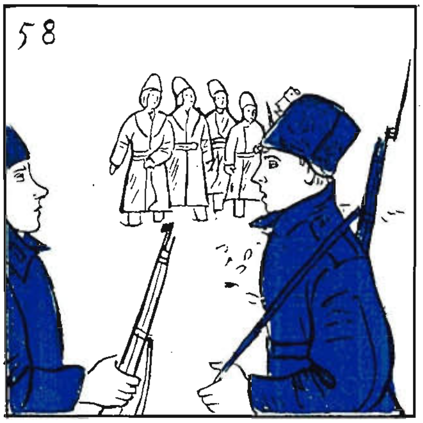
У присмерку із снігової заметілі вирнули постаті чотирьох бойківських ґазд і озброєного солдата.

Emerging from the dusk of the snowstorm were the figures of four Boikian villagers and an armed soldier.

— Стій! Хто йде? — загукали вартові, виходячи із схованки.

"Stop! Who goes there?" shouted the sentries emerging from their hiding place.

— Я спіймав цих дядьків у лісі, — відгукнувся солдат. — Це напевно австрійські шпигуни!

"I caught these men in the forest," replied the soldier. "They're probably Austrian spies."

— Веди їх у село, до штабу! — сказав командир застави. — Один наш солдат тобі поможе.

"Take them to the village, to the staff command," said the soldier in charge of the outpost. "One of our soldiers will help you."

(Продовження буде)
(To be continued)

В одну мить ґазди кинулись на вартових застави і сильними ударами повалили їх на сніг.

Suddenly the villagers jumped the sentries and felled them into the snow.